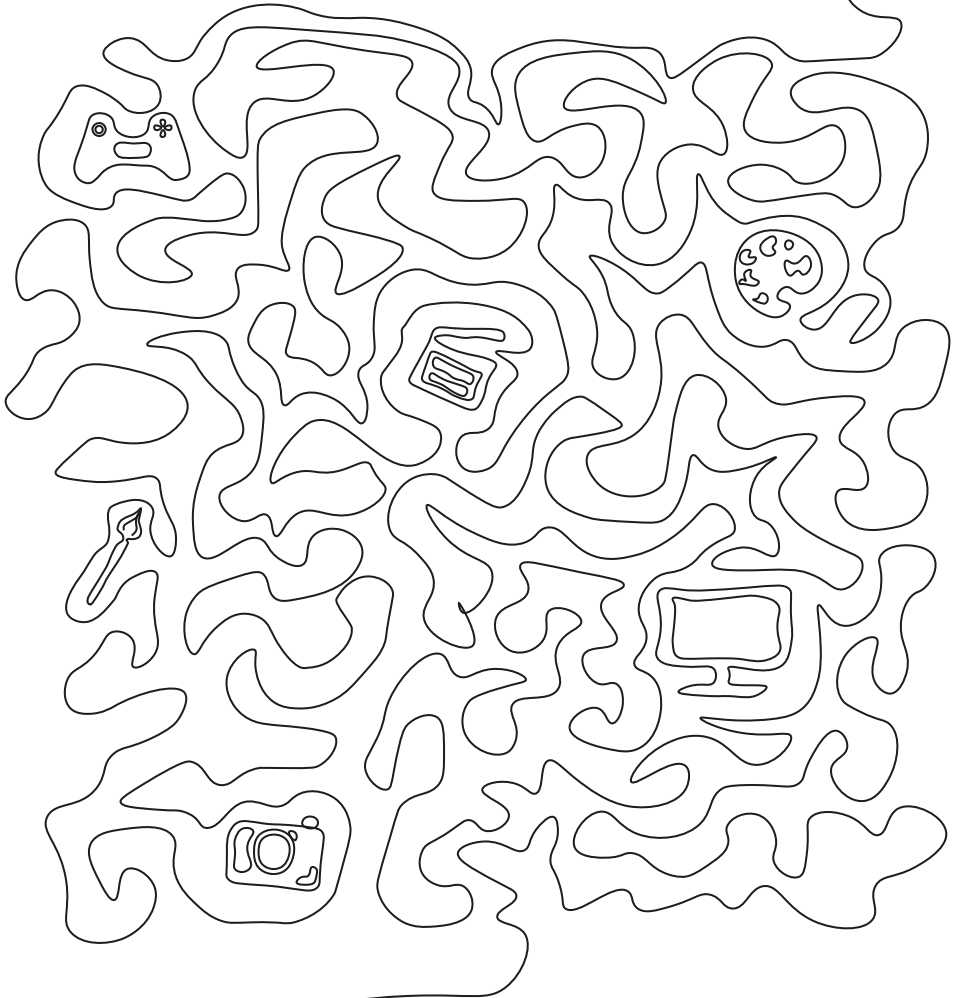

GRADIENT

Zima 2025

Creative Hill College

Obsah

OUR YANKEE JOE	4
Vzácná návštěva na půdě CHC	6
Podívali jsme se do Itálie!	7
Samet na CHC	10
Úspěchy studentů	12
Přespávačka na kopečku 2.0	19
Kreativní psaní a básně	22
Umění dehumanizace	25
Ukázky maturitních prací 4.B	26
Nová školní galerie!	28
Úzkost	30
Guess who? aneb stužkovací převleky	33
Básně	34
Eurovize	36
Recenze filmu, který jsem neviděl	38
Letošních filmy, které stojí za to zkouknout	39

Tým Gradientu

Hana
Pešáková

Tereza
Valíková

Barbora
Večerková

Jaroslava Krmela
Vacková

Radovan
Pilch

Anna
Vašulinová

Jakub
Doležel

Michaela
Ptáčková

Ondřej
Šíma

Saša
Klementová

Grafická úprava:
Barbora Kudláčková
a
Barbora Večerková

OUR YANKEE JOE

Jaroslava Krmela Vacková

Až napotřetí se nám podařilo získat přes Fulbrightovo stipendium na školu asistenta do výuky angličtiny z USA. Z toho usuzuji, že nám přepečlivě vybírali asistentskou osobnost tak, aby zapadla do naší školy plné umělců, osobností a studijních specifik.

A tak koncem srpna dorazil mezi dalšími čtyřiaadvaceti fulbrajtáky Joe, celým jménem Joseph Michael Adams Jr, z Adamsovy rodiny ve státě Massachusetts (a běda tomu, kdo to ještě neumí vyslovit na první dobrou!), který vystudoval obor komunikace a politické vědy na univerzitě Villanova. Během studia se také věnoval filmové a televizní postprodukci. Jako producent se uplatnil v týmu svých univerzitních spolužáků, kdy vzniklo celkem pět dokumentů o sociální spravedlnosti, právech žen, překážkách ve vzdělávání nebo ochraně kultury v Keni a Brazílii. I po premiéře filmů, na které dokázali získat velké finanční prostředky, je nadále součástí týmu ambasadorů a udržuje kontakt s keňskými a brazilskými partnery. Díky tomuto velkému projektu má ambice jednou pracovat jako vypravěč příběhů a filmář. Joe sám chce nějaký dokument v ČR natočit, tak jej zkusme společně podpořit – pro začátek hledá silný námět!

Joe je také aktivní běžec delších tratí, takže namířán informacemi o profesionální organizaci evropských maratonů si dal za cíl zde také nějaký uběhnout. S jakými dalšími očekáváními přijel Joe do Čech, zjistíte, doufám, z rozhovoru v dalším čísle našeho časopisu. Zde je zatím krátký, ale úderný výčet toho, co zažil za ty tři měsíce, které tu s námi je.

Zúčastnil se maratonu v Berlíně, v Dublinu a už je zapsaný i na ten vídeňský
a pražský.

Letěl v letadle ultralightu Eurostar slovácký okruh kolem Kunovic a nebál se vzít
do ruky knipl!

Doběhl na druhém místě 21kilometrový neoficiální měřený trénink horolezců
v Bílých Karpatech.

Podruhé v životě stál na bruslích na zlínském zimním stadionu.

Navštívil s námi Itálii, kde i přes velmi náročný program každé brzké ráno vstal
a běhal podél pobřeží.

Díky Joeovi naši školu navštívil americký velvyslanec v ČR Bijan Sabet, když byl
na návštěvě Zlína.

Málem umrzl v novém bytě, kdy kvůli opravě plynového potrubí nefungovalo topení.

Obstojně si vede v bowlingu mezi pedagogy, byl asi třetí nejlepší na bowlingovém
setkání.

Na Hilloween vynesl apartní lederhosen, které si pořídil na Oktoberfestu v Berlíně.
Slušelo mu to však i v kostýmu Supermana na stužkovacím večírku 4. ročníků.

Z českých jídel mu nejvíc chutná svíčková (žádný div).

Největší negativní emoční prožitek v ČR měl po zjištění výsledků amerických voleb.

Zvládl odpívat v češtině české písničky včetně Jožina z Bažin na školním
pěveckém happeningu k výročí sametové revoluce.

Vzácná návštěva na půdě CHC

Tereza Valíková

Joe nám otevírá dveře do světa nejen v hodinách angličtiny, ale díky nadaci Fulbright se naše škola dostala do povědomí ambasády USA v Praze! V říjnu jsme tak měli čest přivítat u nás amerického velvyslance Bijana Sabeta.

Během své návštěvy si mohl vyzkoušet třeba roli kameramana ve filmovém štábu. V plném kinosále se pak setkal se studenty - představil svoji práci, odpovídal na jejich dotazy a rozjela se příjemná inspirativní debata!

Této možnosti si moc vážíme a těšíme se na další podobné akce!

Podívali jsme se do Itálie!

Máme za sebou krásný výlet do Itálie!

A byli jsme důkazem toho, že za pár dní se toho dá stihnout opravdu hodně a zároveň si to vše maximálně užít.

Podívali jsme se do Říma, Tivoli, Vatikánu i do Florencie. A co vše bylo na programu?

1. den: Řím

Piazza del Poppolo, Pincio, Villa Medici a Chiesa di Trinitá dei Monti, Španělské schody a Piazza Spagna, Palazzo di Propaganda Fide, Fontána di Trevi, Galleria Alberto Sordi a Piazza Collona se sloupem Marca Aurelia, Piazza di Monte Citorio, Piazza Navona a Piazza della Rotonda s Pantheonem, pozdní snídani na Piazza Capranica, Santa Maria Sopra Minerva (interiér), Piazza della Pigna, Il Gesù, Oltář vlasti, Cordonata a Piazza del Campidoglio (Kapitol), Forum Traiani, Forum Augusti, Forum Romanum, Palatin (stadion, termy a paláce římských císařů – Augusta, Tiberia, Domitiana, Septimia Severa, Maxentia), Forum Romanum

2. den: Tivoli (Villa d'Este) a Vatikán

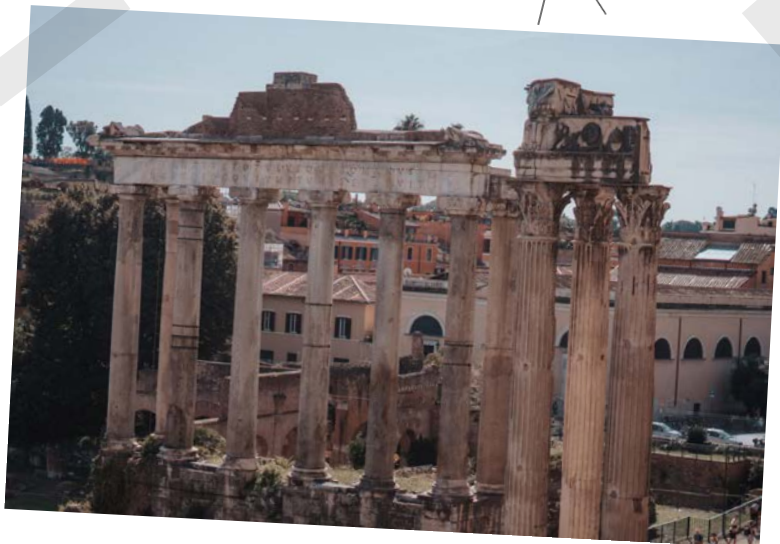
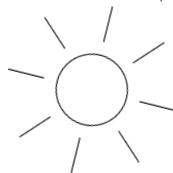
Nám. sv. Petra, chrám sv. Petra (výstup na kupoli a mezi pláští až k lucerně, lodě, kaple a krypta papežů), Andělský hrad

3. den: Florencie

Ráno procházka před odjezdem k Tyrhénskému moři, Santa Maria Novella, San Lorenzo, Santa Maria del Fiore (interiér) a baptisterium San Giovanni, dům Danta Alighieriho, Orsanmichele, Loggia del Mercato Nuovo, Piazza della Signoria, Ponte Vecchio, Galleria degli Uffizi (téměř všechna oddělení)

Odvezli jsme si opravdu hodně zážitků. Mezi ty příjemné patří například přivítání krásným východem slunce hned při příjezdu do Říma. Už méně šťastné chvíle jsme prožívali při výstupu do kopule chrámu sv. Petra, kam vedlo 665 schodů a prostor se stále zužovat a blíže k vrcholu i ohýbal, což jistě ocenili všichni klaustrofobici a ne úplně zdatní sportovci - o to větší radost byl výhled za odměnu na celý Řím.

Těšíme se na další exkurze, které nás čekají!

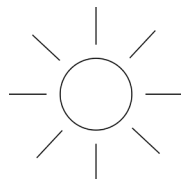

Villa d'Este, Tivoli

Řím

Samet na CHC

Jaroslava Krmela Vacková,
Miroslava Gregorová, Tereza Valíková

Proč?

Protože je dobré si uvědomovat, že žijeme ve svobodné zemi a společnosti, což není všude na světě samozřejmost - uvědomujeme si to?

Neboť kde začíná svoboda jednoho člověka, končí svoboda druhého člověka, což je nutné respektovat - děláme to?

Se svobodou se nutně pojí práva a povinnosti každého z nás - neopomíjíme naše povinnosti na úkor osobních práv?

Protože za svobodu bylo, je a bude třeba bojovat, k čemuž je potřeba odvaha - máme ji?

Svoboda není jen o možnosti říkat si a dělat cokoliv, ale o tom obhájit si své činy a přijmout za ně odpovědnost - umíme to?

Jak?

Samet na škole jsme si připomněli několika způsoby:

Ve středu 20. listopadu proběhl happening nazvaný "Písničkou ke svobodě". Zazněly songy jako Bratříčku, Morituri te Salutant, Modlitba pro Martu nebo Sluneční hrob. V pátek 22. listopadu přijely lektorky na odpolední workshop z dílny Post Bellum nazvaný "V boj".

Druhý týden našeho sametu jsme pokračovali v PC učebně s videohrou vydanou k 35. výročí sametové revoluce z dílny českého herního studia Charles Games, nazvanou Velvet '89. Ve čtvrtek navštívila první ročníky novinářka Klára Tejchman z Nadačního fondu nezávislé žurnalistiky s přednáškou "Můžou média všechno?".

Velký závěr celé akce pak proběhl během čtvrtetní odpolední výuky dějin filmu. Druháci a třetáci zhlédli dokument o zlínských disidentech "Dělníci samizdatu", po němž následovala debata s pamětníky zlínského disentu - pány Stanislavem Devátým, Pavlem Jungmannem a Robertem Valíkem. Jejich autentické vyprávění a otevřenost k diskusi nám všem pomohly lépe uchopit význam svobody, odvahy a lidských práv. A mnozí studenti si odnesli hlubší respekt k těm, kteří se v minulosti postavili nespravedlnosti a bojovali za změnu.

Pro koho?

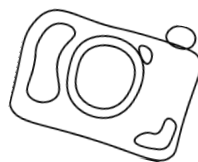
Pro ty, co to nezažili... Pro ty, co už zapomněli... I pro ty, kteří zažili, pamatují, ale záleží jim na tom, aby se to už nikdy neopakovalo.

Repeat?

Určitě! A nebráníme se větší iniciativě ze strany našich žáků! Ať už jednotlivci nebo školní parlament máte nějaký nápad, návrh nebo myšlenku, přijďte ji posdílet a společně vymyslíme, jak celou akci vytunit.

Úspěchy studentů

Ondra Šíma – 1. místo ve fotosoutěži Portrét

Ondra Šíma z 2.A získal první místo ve fotosoutěži Portrét organizované Střední průmyslovou školou stavební v Ostravě v kategorii do 18 let.

Ondro, gratuluju a řekni nám, co tě inspirovalo k vytvoření právě této fotografie, proč zrovna tato kompozice? Nebo taky – jaký příběh nebo emoce se skrývají za tímto snímkem, je to “jen” portrét nebo je za ním něco víc?

Bylo to poprvé, kdy jsem pracoval zrovna s tímto foťákem. Šel jsem se Sašou, svou přítelkyní, fotit do Dolních Vítkovic v Ostravě, protože rád fotím v betonových oblastech. Všiml jsem si, že u této zdi roste popínavá rostlina, a řekl si, že by dobře sloužila jako popředí nějakého snímku. Saša udělala tuto pozici, já ji jen trochu poupravil. Líbí se mi, že na snímku jde vidět přirozená radost. Proto se mi líbí tato fotka.

Jakou techniku nebo konkrétní nastavení fotoaparátu jsi při pořizování této fotografie použil, něco specifického?

Fotil jsem na analog, středofórmátový černobílý film, který jsem si také vyvolal.

Vím, že hodně fotíš na analogové foťáky, používáš i digitální?

Když už musím použít digitál, používám Nikon. Kromě prací do školy jsem úplně přešel na analog.

Byl snímek upraven v postprodukcí nebo ses držel čisté fotografie? Jsi fanouškem výrazné postprodukce/upravuješ foto?

Tento snímek jsem upravoval v postprodukcí, a to v Lightroomu. Úprava v postprodukcí mi nevadí a nevyhýbal bych se jí, i v předdigitální době se úpravy používaly.

Jak ses dozvěděl o soutěži a co tě motivovalo se přihlásit?

Dozvěděl jsem se o ní přes internet, k přihlašování do fotosoutěží mě motivuje portfolio, tzn. mít tuto zkušenost v portfolio. V budoucnosti bych se totiž focení rád věnoval profesionálně. Motivací je také jistá míra soutěživosti a zpětná vazba.

Jaká byla tvá reakce, když jsi zjistil, žeš vyhrál první místo?

Dozvěděl jsem se to až na místě při vyhlášení. Ale vzhledem k tomu, jak se tam šachovalo s cenami, jsem se to dozvěděl po soutěži (pozn. red. zmatené přerozdělování cen a jiné přešlapy organizátorů). Takže to bylo – Aha... tak jsem vyhrál...

Máš nějaké tipy pro ostatní fotografy, kteří se chystají zúčastnit podobné soutěže nebo se prostě jen věnovat focení?

Míř fotit a víc rozmýšlet.

Zpracovala B. Večerková

Sára Habrovanská – 3. místo v celostátní komiksově soutěži ADRA „Promluv k světu bublinou“

Mezinárodní humanitární organizace ADRA každoročně vyhláší soutěž o nejlepší komiks na téma Cíle udržitelného rozvoje. Zájemci si můžou vybrat ze 17 globálních rozvojových cílů. Naše škola (druháci pod vedením p. uč. Háblové) se této soutěže každoročně účastní a obsazuje první příčky. Tentokrát se umístila Sára Habrovanská z 2.B na 3. místě a my s ní přinášíme rozhovor.

Sáro, gratuluju. Popiš nám, jaké téma sis vybrala a proč?

Vybrala jsem si téma z kategorie „méně nerovností“, kde jsem poukazovala na chudobu a na lidi, kteří neměli tolik štěstí jako ostatní. Snažila jsem se převážně v tomto vytvořit kontrast. Na komiksu je vidět, že levá strana je ta, která měla více štěstí, zatímco ta druhá ho měla méně.

Jaké techniky jsi použila při tvorbě komiksu?

Komiks jsem si nejprve načrtla tužkou, poté jsem přidala akrylové barvy (využila jsem všechny, které jsem našla v kreslárně).

Co bylo pro tebe nejtěžší na vytvoření komiksu?

Nejtěžší pro mě byla práce s barvami. Měla jsem omezenou paletu a trochu jinou vizi, než co se mi nakonec podařilo vytvořit. Můj původní nápad by byl realizovatelnější spíše akvarelovými barvami, které jsem bohužel neměla. Nakonec jsem si poradila s tím, co bylo k dispozici, a při tvorbě hodně experimentovala.

Jaký byl tvůj první pocit, když jsi zjistila, že ses umístila na předních příčkách?

Byla jsem opravdu hodně překvapená, že můj komiks byl jedním z těch, které paní učitelka Háblová vybrala. Nečekala jsem to, protože jsem neslyšela, že by moje jméno zaznělo během hodiny, a už jsem se smířila s tím, že tam zkrátka nebude. O to víc mě překvapilo, když za mnou během obědové pauzy paní učitelka přišla a oznámila mi, že jsem vyhrála. Byl to trochu šok, ale zároveň mě to moc potěšilo.

Vím, žeš obdržela zajímavé ceny (komiksy, fixy, sluchátka apod.). Která cena ti udělala největší radost?

Největší radost mi udělala sluchátka. Čirou náhodou jsem si zrovna chtěla pořídit nové, protože ty staré nefungovaly a potřebovala jsem nějaké s Bluetooth připojením. Radost mi ale udělaly i komiksy, protože jsem je ještě nečetla, takže mám co číst.

Co bys poradila ostatním komiksovým tvůrcům, kteří chtějí soutěžit?

Moje rada by byla: experimentujte. Je důležité zkoušet nové věci, abyste zjistili, co vás baví a co vám jde. Experimentování vám také pomůže přestat se stresovat, jak výsledný produkt vypadá, a spíš si proces tvorby užijete. Navíc se v průběhu naučíte mnohem víc, než kdybyste se soustředili jen na to, aby vše dopadlo perfektně. Upřímně, můj komiks byl jeden velký experiment, který se ne úplně vyvedl podle mých představ a byla jsem k němu hodně kritická. Přesto tam nějak „vklouzl“ a nakonec vyhrál.

Zpracovala B. Večerková

Hackaton

Vývojáři brali zlato!

Koncem listopadu se tým složený ze 3 studentů 3.C zúčastnil 24hodinové soutěže v programování AT&T Hackathon Junior v Brně. Soutěžily školy z celé republiky, takže konkurence byla opravdu velká.

Náš tým ve složení Samuel Huf, Jakub Jan Kupčik a Lukáš Valla však nejenže celou soutěž vyhrál, ale navíc získal ocenění i v kategorii The Best Idea!

A to všechno zvládli ve tříčlenném týmu, přestože soutěžní týmy běžně měly až pět členů. Tak jsme pro vás kluky vyzpovídali.

Co to bylo za akci?

Lukáš: Hackathon, non-stop 24hodinová soutěž, kde týmy (16 jich letos bylo) měly za úkol zpracovat zadání AI, zlepšení indoor života a kyberbezpečnost. My jsme si vybrali kyberbezpečnost.

Můžete nám popsat, jak soutěž probíhala? Jaké úkoly jste museli řešit?

Sam: Přijeli jsme den předem na ubytování. O půlnoci jsme vymysleli, co budeme dělat za program, a další den jsme ho naprogramovali.

Jakub: 16 h - programování; 2 h - jídlo; 2 h - spánek; 2 h - odpočinek; 2 h - hraní (LoL)

Lukáš: Během půlnoci jsme vymysleli, co budeme dělat (zadání bylo určeno měsíc předem), ráno jsme se skvěle najedli a začali programovat, v průběhu k nám chodili marketáči a radili, co bychom mohli vylepšit v programu nebo v prezentaci.

Co vás nejvíce překvapilo na této soutěži?

Sam: Že jsme to vyhráli.

Jakub: Neuvěřitelné množství jídla.

Lukáš: Neschopnost ostatních týmů.

Jaké byly vaše pocity, když jste zjistili, že jste vyhráli?

Sam: Byl jsem velice šťastný.

Jakub: Únava, překvapení, radost.

Lukáš: Nečekal jsem to.

Jaké byly největší výzvy, se kterými jste se během soutěže setkali?

Sam: Únava.

Jakub: Mluvení s lidmi.

Lukáš: Průjem ze skvělého jídla, stres, spánek a snad nejděsivější ze všeho byly ostatní týmy.

Jak jste se dostali k programování? Co vás na něm nejvíce baví?

Sam: Nejdřív jsem chodil do kroužku programování, pak jsem přečetl nějaké knihy.

Nejvíce mě na tom baví řešení problémů.

Jakub: To, že musím zapojit mozek.

Lukáš: Přes programování lega a porozumění hrám na (až moc) technické úrovni, řešení logických problémů v jejich "čiré" formě (jedničky a nuly).

Měli jste před soutěží nějakou speciální přípravu? Pokud ano, jak vypadala?

Sam: Neměli.

Jakub: Brainstorming o půlnoci.

Lukáš: Kolegové si zahráli Lolko a pořádně jsme se najedli.

Máte nějaký vtipný nebo nezapomenutelný zážitek ze soutěže?

Sam: Ne.

Jakub: Nezapomenutelný zážitek – mentální podpora od pana Němce.

Lukáš: Pan učitel Němec nás podporoval slovním vyjádřením o neschopnosti ostatních týmů.

Kdybyste měli superpočítač na cokoliv, jak byste ho využili?

Sam: Hry s dobrou grafikou.

Jakub: Prodal bych ho.

Lukáš: Nijak, prodal bych ho. Počítač je jen nástroj, ale když máte nástroj, který vás daleko předčít, tak ho nemáte jak využít. Já nezvládám pořádně využít ani svůj počítač, natož abych potřeboval superpočítač. Plus na superpočítačích se nedá hrát ani většina moderních her, protože nemají grafické karty.

Jaký byl váš první program, který jste kdy napsali?

Sam: Nějaká desktop aplikace v C#.

Jakub: Hra (únikovka).

Lukáš: Programoval jsem lego na výstavě (2016).

Zpracovali A. Němec, B. Večerková

Přespávačka na kopečku 2.0

Jakub Doležel/pořadatel akce

Naše škola je aktivitami a programem nabitá, takže je velmi těžké načasovat akci do správného týdne. Organizace proto byla rychlá a nakonec dopadla velmi dobře. Z 8. na 9. listopadu ve škole přespalo něco přes 50 studentů, chci podotknout, že tohle je čtvrtina školy. Tak velký zájem po úspěšném minulém ročníku nikdo nečekal, včetně mě.

Již tradičně jsme započali improvizacími scénkami v našem kinosále, které si opět připravil Daniel Amico. Tentokrát to ale probíhalo trochu jinak. Všichni měli stejné zadání „rodinná večeře“, ale každá ze skupin dostala svůj vlastní plot-twist. Přišlo na témata jako rodinná večeře a vaši rodiče jsou političtí představitelé/a děláš coming out/a všichni jsou učitelé. Všechny scénky byly skvělé a celý kinosál se válel smíchy.

Zbytek večera se nesl v pozitivním duchu. Stejně jako minule bylo k dispozici několik deskových her, které byly hojně využívány. Tau se opět rozezněla hudbou, neboť někteří přinesli své hudební nástroje. K dispozici byla počítačová učebna, kde se pařilo do rána. Převážně jsme se snažili, aby studenti mohli trávit svůj čas, jak chtěli. Někdo si ve skupinkách skládal lego, někdo zase přinesl virtuální realitu a jiní si prostě užívali příjemné atmosféry. K dispozici bylo i občerstvení od pana Pometla a paní kuchařky.

Stejně jako minule byla v plánu schovka po celé škole, kterou se ale nakonec nepodařilo uspořádat kvůli tomu, že nás bylo opravdu hodně.

Celý večer i akci hodnotím velmi kladně a i když bylo opravdu náročné zorganizovat vše tak rychle, dělá mi nesmírou radost vidět, jaký o to je zájem. Věřím, že si akci snad všichni užili, a doufám, že se nám do budoucna podaří uspořádat i další ročníky. Nesmírně si vážím všech, kteří s organizací jakkoliv pomohli, učitelů, kteří se s námi rozhodli dobrovolně přespát ve škole a strávit příjemný večer, stejně tak za administrační pomoc paní sekretářky. Ještě jednou Vám patří můj velký dík.

Co na to studenti?

Přespávačka byla super, celou jsem ji strávila s kamarády. Sice mi přišlo, že jsme všichni byli tak nějak po skupinkách každý jinde, ale to je na tom vlastně skvělé, že vás nikdo do ničeho nenuťí a můžete večer strávit, jak chcete, a vymýšlet aktivity, jak se zabavit. Moc mě bavily scénky, co vymyslel Dan Amico, a bylo super, že se zapojili i učitelé. V kinosále jsme se pak koukali na seriál, to bylo taky fajn. Jsem moc ráda, že jsem šla, a jestli bude přespávačka i příští rok, určitě půjdu zase.

Evjáková – 2. B

Tahle přespávačka je podle mě super akce. Proč? Protože skvěle rozvíjí vztahy mezi ročníky i obory. Každý si tam najde, co ho baví, a kdo nechce, má možnost "nedělat nic". A to je skvělá volnost. Navíc fakt, že akci pořádají studenti, jí dodává příjemně uvolněnou atmosféru. Moc si cením toho, že je to "od studentů pro studenty". Je to zkrátka super věc, co víc k tomu říct?

Majdlochová – 3. B

Na přespávačce je za mě nejlepší rozmanitost aktivit a to, že se každý může zařadit podle sebe. Nejvíc jsem si ale stejně užil improvizovaných scének v kinosále, do kterých se zapojili i učitelé, což tomu jen přidalo. Je super, že se akce pořádala, protože je to skvělý způsob, jak si udržovat vztahy i mimo třídu a obor.

Buriánek – 2. C

Přespávačka se nesla ve velmi příjemné a pohodové atmosféře, která byla vytvořena díky skvělému kolektivu a všudypřítomné hudbě. Jako organizátor programu, konkrétně částí se scénkami, jsem měl původně určité obavy ohledně zapojení studentů, každopádně ty ihned opadly, když jsem uviděl, kolik lidí nakonec přišlo. Velká část se zapojila a scénky jsme díky velkému zájmu opakovali za večer ještě jednou.

Amico – 3. A

Kreativní psaní

Michaela Ptáčková

Creativní psaní je blog vytvořený studenty pro studenty. Jde o stránku pobízející studenty k rozvoji svých spisovatelských schopností, ať už formou básniček, esejí či libovolně dlouhých příběhů.

Kdo za tím stojí? Web spravuje pár lidí, kteří se starají o jeho chod, správu registraci a funkci Instagramu: [@creativnipsani.cz](https://www.instagram.com/creativnipsani).

Můžete se zapojit jako čtenář a podpořit ostatní nebo se zaregistrovat a sami na web psát. „Já chci psát, ale nechci, aby spolužáci věděli, že texty jsou ode mě.“ Super! I pro tyto příležitosti máme řešení – psaní anonymně.

Jak to funguje?

Pokud máš chuť přispět, není to nic složitého. Stačí se zaregistrovat vyplněním formuláře a začít psát! Pro ty, co nevědí, jak na to, je na webu článek o příspěvcích v sekci „O projektu“.

Pokud chceš přispět anonymně, stačí text poslat na mail nebo vložit do formuláře. Projekt je také podporován učiteli, tudíž pokud si chcete procvičit psaní maturitní slohové práce, není problém získat zpětnou vazbu a dotáhnout své slohové práce na jedničku.

Pokud nevíš, jak začít, najdeš zde nové výzvy, které ti mohou pomoci najít nápady a začít tvořit. Mezi tyto výzvy patří například **writing prompt**, který jednou za čas zveřejníme na Instagramu a studenti mají možnost se tímto inspirovat a případně své dílo i publikovat. Také se snažíme, aby se na tento prompt dalo napsat co nejvíce typů textů, aby nikdo nebyl limitován.

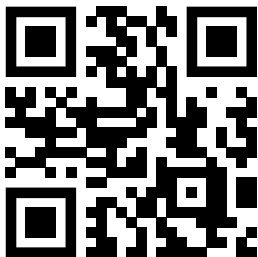
Creativní psaní je možnost, jak se vyjádřit, poznat nové způsoby, jak přemýšlet, a objevit, jak psaní může ovlivnit tvůj pohled na věci. A co víc, tvoje básně či úvahy mohou inspirovat ostatní. **Tak se neboj, registruj se a publikuj!** První příspěvek se objevil již 6. června, těsně po spuštění tohoto projektu. Od té doby na web přibýlo více než 40 příspěvků!

„Jsem rád, že mám prostor, kde můžu vyjádřit své myšlenky. Myslím si, že to je skvělá příležitost pro kohokoliv, kdo váhá, jestli začít psát. Je to něco mezi poznámkou na Instagramu a návštěvou terapeuta.“

– Radovan Pilch

“Creativní psaní je super místo, kde můžu publikovat svou práci. V Česku žádnou podobnou širší platformu nemáme, proto jsem chtěl projekt už ze začátku podpořit. Pouze mě mrzí, že na stránce není více uživatelů, kteří by aktivně dávali zpětnou vazbu k textům. Snad se to v budoucnu změní.”

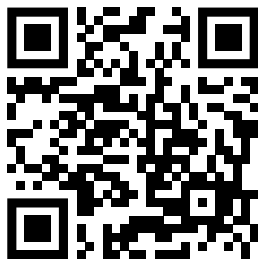
– Ondřej Šíma

Creativní psaní

Registrace

Piš anonymně

Klika

Michaela Ptáčková

tichá slova procházející dveřmi
haló, jsi tam?
klepot, volání ať otevřu ti

klika se stala nožem
a teď je nucena přemýšlet
nad života osudem

zda ti znovu otevřít
ukázat ten svět
malinko nakoukneš a necháš mě
zemřít

nebo nechám zavřeno
a budu probodnuta kudlou života
přece jen co je psáno to je dáno

a tys toho napsal tolik
tolik slov která byla mezi sebou
v oxymóronu
a ty stále naplňuješ tenhle můj zlovyk

myšlení
o lásce
bez pravdy vědění

ale tak
kliku stisknu, prořežu si kůži ruky
krev zastavíš, žiješ s další jizvou na srdci
a co pak

pak jen nekonečná možnost volby
která je ta správná odpověď
zda je to tak jak zníš či naruby

a jak řekl Pascal
srdce má své důvody o kterých rozum
neví

a ten můj na tvé uvědomění měsíce
a měsíce bez odpovědí čekal

nevědíc, zda otevřít či nechat zavřeno.

Umění dehumanizace

Ondřej Šíma

Jsem Social – stvořitel, bůh, jsem dokonalý. Jsem zastupitelem společnosti, spravedlnosti a perfekce. Formuji dokonalý svět, kde nikdo není lepší a nikdo horší, nikdo bohatší a nikdo chudší. Lidé žijí ve stejných domech se stejnou zahradou a stejným autem. Jedí stejná jídla, pijí vodu a učí děti ve školách pro všechny děti, všechny se učí to samé. Píše se stejným písmem, mluví stejným jazykem a budou se dodržovat nastavená gramatická pravidla. Nikdo nebude lepší ani horší, budou následovat stejné zákony. Budou dostávat věci na přiděl, neboť peníze nebudou existovat. Peníze tvoří chudé a bohaté, tvoří nerovnost a ta není spravedlivá. Všichni budou pracovat stejnou mírou stejný počet hodin. Aby se snad nedali lidé hierarchicky odlišit podle vizáže, všichni budou nosit stejné masky, hlavy budou mít vždy oholené. Všichni budou do práce nosit černá trika a černé tepláky, jelikož lidé pracující v oborech vědeckých nesmí působit postavení výše než dělníci v továrnách či obyčejní poštáči. Tohle vše společnost chce, tohle vše vyžaduje!

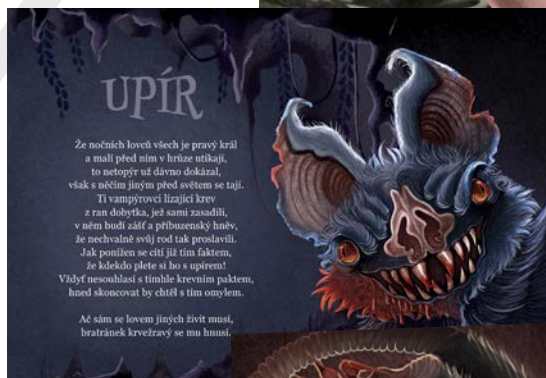
Všichni ještě žijící osmdesátiletí lidé budou střeleni do hlavy a pohřbeni v hromadném mnou vybudovaném hrobu, neb všichni přesahující průměrný věk dožití získávají pomyslné privilegium nad ostatními. Každý, kdo poruší ona spravedlivá a rovná nastavení společnosti, bude taktéž střelen pistolí do hlavy a uložen do hromadného hrobu. Tvořím svět, obraz s přesnými geometrickými tvary, přesnými barvami a na nanometry napočítanou kompozicí. Jsem fotograf retušující každou jednotlivou nedokonalost svrhávající ji z povrchu zemského. Všichni si budou rovní, všichni budou stejní. Již nebude jednotlivců, odlišných, nerovných. Bude pouze dokonalá společnost s tváří perfekcionismu a jedinečné rovnováhy.

Člověk již neexistuje, ty již neexistuješ, tvoje rodina, tvoje děti, řidič autobusu ani bezdomovec ležící na lavičce před obchodním domem neexistují. Existuje pouze společnost pracující jako stroj. Takové nechť je mé – Socialovo – umění dehumanizace.

Ukázky maturitních prací 4.B

Lena Navrátilová

„Jako maturitní projekt tvořím ilustrace k děsivému bestiáři popisující všemožná zvířata. Obrázky doprovází úžasné sonety od Zuzany Teličkové v shake-spearovském stylu. Pokud tě malý náhled do projektu oslovil, tak se můžeš těšit na výslednou formu, která v budoucnu vyjde jako samostatná kniha!“

Ondřej Grycman

Herní design 3D strategické hry

V této hře hrajete za prezidenta, rozhodujete se ve světě s nekonečnými válkami, kde proti sobě bojují mocnosti světa.

Nová školní galerie!

Saša Klementová

Chceš ukázat své práce, propagovat své portfolio? No Ignore Gallery je tu pro tebe, ve druhém patře školy!

Zde můžeš ukázat nejen své obrázky, ale i animace, weby, psaní!

Každé 3 měsíce bude vyhlášené nové téma - dost otevřené, aby ti umožnilo tahat z tvých už hotových prací! Je nám jasné, že ne každý bude mít čas na vytváření extra věcí, a ani to nežádáme - jen chceme vidět kousek tebe.

Jak můžeš ukázat své velkolepé dílo?

Své výtvary pošli paní Večerkové na Edupage.

Pokud tvůj výtvar NENÍ obrázek, zašleš nám screenshot práce spolu s odkazem na dílo - my vytvoříme QR kód, který bude odkazovat, kam jen budeš chtít*, třeba na tvoji animaci či celé portfolio!

*rickrolly nepočítáme

NO IGNORE GALLERY!

Naší galerii se prostě nejde vyhnout. Naší galerii nelze ignorovat! NO IGNORE gallery!

Jsme výstavní prostor asi 2,5x2 m, který nelze přehlédnout a který je ideálním místem pro začínající umělce s ambicemi etablovat se na místní i světové scéně.

Výstavní panely umožňují prezentovat jak fyzická, tak digitální díla (vytištěná nebo prostřednictvím QR kódů). Kurátory jsou studenti, vše probíhá pod záštitou pedagogů a vedení školy.

A kdo bude vystavovat mezi prvními? Tvůrce, který nemá jiné než velké ambice.

Je to aťják Adam Němec!

Teď už může tvořit opravdu každý. Odhalte se i vy světu a ukažte své já třeba prostřednictvím svých prací!

autor: Adam Němec, Bez názvu, 2025

Úzkost

Ondřej Šíma

Život dokáže být pěkně hnusný. Obzvláště, když se vám věci nakupí a vy upadnete do nekončícího točícího se kola nekonečného stresu. Úzkost mě doprovázela už od rána, ale strachu nad mým mentálním zdravím začalo přibývat až tehdy, kdy tato úzkost přetrvávala celý den. Byl už večer. Celý svět okolo mě se utápěl v oceánově modré, dynamické tmavé mraky se rozprostíraly po obzoru a teplý vítr naznačující příchod léta a vanoucí mi do zad mě příjemně popoháněl vpřed. Když jsem tak naplněn neutuchajícím skličováním kráčel melancholickou ulicí, uvědomil jsem si, že se okolo mě nenachází téměř žádní lidé. Oranžové světlo z pouličních lamp kontrastující s modrou oblohou se s jejich zapnutím rozprostíralo do okolí a dalo mi tak značný rozhled nad okolní městskou krajinou. Městem se rozprostíralo až podivné ticho. Po dlouhém uvažování nad celým působením večerního místa jsem si uvědomil, že ulice okolo sebe nepoznávám. Nevěnoval jsem ztrátě svého orientačního smyslu příliš velkou pozornost, ať už to bylo kvůli tomu, že jsem znal směr, kterým se mám na kolej vydat, či proto, že jsem se stejně na pobyt v malé místnosti plné plísně v rozích a jiných nepříznivých jevů netěšil.

Vyšel jsem z pomyslného pole pouličních světél a ocitl jsem se v temných uličkách, o nichž jsem ani nevěděl, že se v relativní blízkosti mého studentského bydlíště nachází. I ten teplý vítr jakoby najednou ustal a modř postupně tmavla a stávala se úplnou tmou. Domy okolo mě působily taktéž až zvláště tmavně. Okna zela prázdnotou a výlohy obchodů taky ztratily veškerý život. Když už jsem si začal říkat, že bych se měl možná otočit, vrátit se zpátky a bezpečně si prodloužit cestu, vynořil se v dále přede mnou oranžovožlutý formovaný pruh světla. Přidal jsem do kroku, neb jsem tušil, že by to mohla být cesta do známých ulic. S přiblížením jsem však nabýval domnění, že se jedná spíše o jakýsi vstup do neurčitěho podniku. S neustálým přibližováním se mé uši znamenaly zdmi tlumenou jazzovou hudbu. S každým krokem se mi před očima začal objevovat nový nástroj. Nejprve šla slyšet pouze neidentifikovatelná změť zvuků, později se formovaly jednotlivé nástroje. Jako první se dal nekompromisně rozeznat čistý zvuk kovového saxofonu, jehož tóny byly nepřirozeně uklidňující, až jakoby mě uváděly do jakéhosi melodického tranzu. Když jsem tak přicházel blíž a blíž, začal jsem rozeznávat jednotlivé klapky klavíru. Zatímco nízké noty klidně a pomalu duněly a dodávaly pravě ruce a ostatním nástrojům pomyslnou atmosféru, levá ruka usměrňovala melodii a dávala tak prostor právě saxofonu vyniknout a znít. A když jsem zaslechl něžně dopadající paličky na činely, přistihl jsem se, jak po tmavých dřevěných schodech vcházím do vyčuhujícího sklepa domu, odkud právě tento pruh světla vycházel.

Přes deformované sklo nebylo možné spatřit dění uvnitř, avšak sem tam si člověk mohl všimnout podivného pohybu připomínajícího chůzi. Věděl jsem, že bych se neměl takto po večerech toulat a věnovat svůj čas raději studiu, ale ta hudba působila natolik uklidňujícím dojmem, že jsem prostě nemohl odolat a musel jsem sejít až k velikým dřevěným dveřím. Z malého okýnka umístěného zhruba ve výšce mého obličejce vycházelo ono žlutooranžové světlo, které nyní dopadalo na moji oddechující tvář. Pomalu jsem se dotkl kovové kliky ve tvaru neperfektní koule, otočil s ní a otevřel dveře do nočního světa. Okamžitě jsem byl vnořen do teplých barev a hudba nyní již nebyla tlumená, nýbrž ostrá, i když zároveň tak měkká, ale hlavně čistá a tak nádherná. Po levé straně se nacházelo několik stolů s židlemi potaženými červenou látkou, jež vedly až k vyvýšenému kusu podlahy, na němž se nacházel klavír i s celou kapelou. Předě mnou se pak rozprostíralo dalších několik stolů, přičemž nalevo od nich se nacházel bar, jehož pult byl pokryt zlatými vzory. Podnik působil klidným nalevo od nich se nacházel bar, jehož pult byl pokryt zlatými vzory. Podnik působil klidným dojmem, ani typický nestíhající personál, který vždy nešikovně ve spěchu klopýtá od stolu ke stolu, zde nebyl k spatření. Ba právě naopak. Přes relaxační atmosféru celého místa jsem si nemohl nevšimnout té prázdnoty, toho, že se přes živou kapelu a drazě vypadající nábytek v baru téměř nikdo nenacházel. Chvilí jsem z neurčitého důvodu stál a pozoroval pult, jako bych očekával, že někdo každou chvílí vyjde ze dveří naproti a podívá se, zdali se u stolu neobjevil nějaký nový host. Nikdo nepřicházel.

Když jsem tak očima přejížděl po místnostech sem a tam, konečně jsem si všimnul ženy ve středních letech, jak sama sedí u levého stolu nejbližší kapele. Hlavu měla otočenou směrem k muži obsluhujícímu saxofon, na stole měla položenou sklenici s vínem a z linoucích se kouře šlo usoudit, že pomalu pokuřovala cigaretu. Paralyzován hudbou a dojmem celého místa mi ani nedošlo, že situaci musím pozorovat již pěkně dlouho, jelikož si mě žena všimla, a než jsem se stačil přistihnout, jak hloupě stojím před vchodovými dveřmi a zírám do prázdna, pokynula mi rukou, abych se k ní šel posadit. Komfort mě nenechal přemýšlet, převzal kontrolu nad mými nohama a donutil mě rozejít se přímo k neznámé ženě. Stále hlasitější hudba mi dávala najevo, že jsem se nenávratně přibližoval. V momentě, kdy jsem se nacházel až u stolu, pohybem ruky mi opět naznačila, tentokrát abych se posadil. Usazený úhel pohledu mi dal konečně možnost ženu si pořádně prohlédnout. Dívala se na mě velkýma zelenohnědýma očima a kudrnaté blondáté vlasy jí spadaly po lopatky. Její oblečení ladilo s tmavě červeným potahem židlí, její ruka svírající dlouhou cigaretu byla hubená. Chvilí mě probodávala pohledem. Zničehonic mě do nosu praštila souhra aromatického parfému a kouře z cigaret.

Několik minut, ba i hodin, nedokážu s jistotou říct, jak dlouho jsme následně poslouchali poklidnou hudbu. Žena stále kouřila cigaretu a sem tam kousek upila ze svého bílého vína. Zajímavé mi přišlo, že ať bylo mé přesvědčení o tom, že kapela již hrála několikátou skladbu jakkoliv velké, žena stále kouřila jednu cigaretu a její víno, jakoby se ve sklenici pořád drželo na polovině. Najednou se ke mně žena mírně naklonila, uhasila cigaretu v popelníku a usmála se. Její ruka se pomalu přiblížila k té mojí. Když se naše ruce střetly, ucítil jsem ten neskutečný chlad, jakým její ruka disponovala. Žena pomalu vstala, vstal jsem i já. Táhla mě pomalu za relaxujících zvuků hudebních nástrojů směrem za pult ke dveřím, z nichž jsem za celý můj pobyt na tomto místě neviděl vyjít jediného člena personálu. Když jsme však již byli pouhých pár kroků od dveří, zachvátila mě vlna reality. Začala mi docházet dříve ignorovaná podivnost tohoto místa a nabýval jsem dojmu, že se nenacházím v normálním večerním podniku a co hůře, začal se mi do týlu hlavy zarývat pocit, že to, co drží mou ruku, není člověk. V agónii lidskosti jsem se tedy vytrhl z pevného sevření a začal jsem rychlostí, jakou jen dokážu, běžet k východu. Těžké dřevěné dveře se se zaskřípáním otevřely, vyběhl jsem po tmavých dřevěných schodech nahoru. Ještě před kompletním odchodem jsem se však otočil, abych se ujistil, že co se stalo, nebyl pouze nějaký přelud. Ve dveřích jsem pouze viděl stát tu podivnou ženu, která mi nepřírozeně, až strojovým pohybem mávala rukou v rytmu hudby ze strany na stranu. Mohlo to být pouze hrou světel, avšak přišlo mi, že její oči netvořilo nic jiného než temnota. Rychle jsem se tedy rozběhl neznámou ulicí dál. Když jsem vybíhal tenkou mezerou mezi domy, praštilo mě do obličeje oranžové světlo pouliční lampy. Zpoznal jsem okolí a uvědomil si, že se nacházím pouze pár kroků od studentských kolejí.

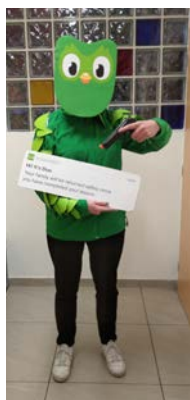
Občas přemýšlím, jestli můj noční zážitek byl reálný. Zdali to nebyl pouze výjev mojí úzkostlivé fantazie. Jediným důkazem může být, že občas, když na mě opět dopadá nelehká váha stresu a já se znovu vracím pozdě po modře zalitých tichých uličích, sem tam v dále slyším uklidňující jazzovou hudbu

Guess who? Aneb stužkovací převleky, 2024 edition

Jaroslava Krmela Vacková

Ohlédněme se za listopadovým stužkáčem, který rozhodně nebyl vygenerován umělou inteligencí! Takto se do dress codu pustili naši učitelé.

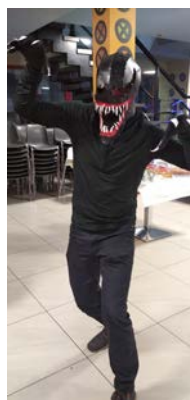
Uhodneš, kdo si vybral tyto postavy, které zná celá naše civilizace?

- a. Renáta Molová
- b. Zuzana Teličková
- c. Jaroslava Krmela Vacková
- d. Tereza Valíková

- a. paní ředitelka
- b. Jarmila Sýkorová
- c. Miroslava Gregorová
- d. Šárka Adamcová

- a. Jonáš Vacek
- b. Dalibor Silný
- c. Jaromír Švejda
- d. Zeno Václavík

Grafický koutek

autor: Ash Matyášová 3.B

Básně

Michaela Ptáčková

kdo jsem?

kdo jsem?

tělo bez jména
tak si mou duši vem
jsem jen ozvěna
ztrácející se za obličejem závojem

jsem básník

chodící po světě bez tužky
pouze v hlavě poznámek deník
myšlenky v mé hlavě jsou jen služby
a já sám sobě bezcenný kritik

jsem fotograf

zachycující momenty života
v ruce jen s mobilem plným zpráv
v života filmu ztrácí se má hodnota
jen prázdné místnosti tleská dav

jsem programátor

plusy, mínusy a nekonečné pokusy
jen algoritmem řízený tvor
odraz v zrcadle se mi hnuší
nedokážu být sám sobě diktátor

jsem tělo plné orgánů – a lásky

jsem člověkem a jsem živý
uzavírám se smrtí sázky
stále mi něco chybí
život pohromadě drží mi dva tenké vlásky

Špagety s kečupem

proč jste tak blízko?
Hlavu na hlavě
Nebe je nízko

Krev na tělech složených na sobě
Krev na ruku máš jejich
Už to je na tobě

Co uděláš
Komu se vzdáš
Zda Smrti ruku podáš

A jak mě za provázek života nůž chytá
Vidím
že jsem jen špageta

Test – trest

Snad to byl jen test
ne konečný smrti trest
možná autor nejsem své bolesti
možná strůjce nejsem svého štěstí

strůjce
strojvůdce
života tlaku
jedoucího vlaku

chci stoupat výš
podle vás nicotná myš
hlas můj naposled slyš
rakev klesá stále níž

vaše psychologie
subjektivní života teorie
zabili jste mě mým snem
před mým prvním pravým nádechem

Socha

socha kamenná
přede mnou dívka omamná
a já, pouze kus nerostu
se dřevem pode mnou snad srostu

nehybný po pohledu Medúsy
Leonardo po spatření své múzy
neschopen dýchat
nucen zda promluvit hodiny přemítat

ty jsi má Medúsa
překrásná
po tvém pohledu mé svaly potká zkáza
nejasná

chci s tebou mluvit, vážně moc
celý den i celou noc
i kdybych měl jen tebe
jelikož jsi má zem i mé nebe

jelikož s tebou sny nejsou
jsou prostou realitou
a já mám vše, co jsem chtěl
protože ty, lásko, ty jsi můj anděl

anděl, který z nebe doletěl
který udělal by, co bych chtěl
na konci dne jsme jen spojující dva stolu rožky,
pouze dvě malé keramické sošky

Eurovize

Anna Vašulínová

Käärijä – fanouškovský šampión Eurovize 2023

Netuším, jak uvést tento článek, jedině, co vím, je, že vás chci obohatit cool umělcem.

Kdo je Käärijä?

Je to finský (do nedávna) underground zpěvák. Je mu 31 let a žije ve městě Vantaa, Käärijä je jeho umělecké jméno, irl se jmenuje Jere Pöyhönen.

Na co se zaměřuje?

Jeho vztah k hudbě se objevil v době, kdy se učil hrát na bicí, v roce 2014 začal hudbu i vydávat. Žánry, kterým se především věnuje jsou: pop rap, elektronická hudba, punk rap, synthpop, rap metal a někdy používá prvky šlágru. Jeho hlavní inspirací jsou Rammstein.

Eurovize 2023 lore

Minulý rok reprezentoval Finsko na Eurovizi (nekecej) s Cha Cha Cha, hned po ohlášení jeho reprezentace se skladba stala naprostým hitem snad po celé Evropě, okamžitě byl oblíbený a jeho šance na výhru byly docela vysoko. Dokud ovšem nezakročila Loreen a se silnou, nádhernou skladbou Tattoo převálcovala celou neonově zelenou divokou alkoholickou párty. Souboj mezi nimi byl velice napínavý. Nakonec vyhrála Loreen (už po 2. btw). Smolec no...

Top picks by me (nikdo se neptal)

Pokud jste došli až sem, všichni povinně pustit Cha Cha Cha na Spotify nebo videoklip na YouTube HNED TEĎ (nebo vás sním) – nejdůležitější jeho skladba, prostě bomba, odstartovala jeho kariéru.

TRAFIK! – počkat, cože kolaborace mezi dvěma ikonami Eurovize?!? No tak to jo ale!

ROCK ROCK

Paidaton riehujä

Välikuolema

It's Crazy, It's Party (feat. Tommy Cash)

Fantastista – moc dobrý, ano ano velice, jeho první album.

Fun(?) facts na konec

Käärijä je přezdívka od kamarádů, v inteligentním překladu to znamená – někdo, kdo vyhrává v gamblingu.

S Käärijou většinou bývá i Häärijä, který má představovat starší fáze jeho hudebního vývoje nebo taky někdy představuje mladšího bratra, který musí chodit všude, kde je Käärijä. Teorii je spousta. Ve skutečnosti jsou to ale nejlepší kamarádi.

Recenze filmu, který jsem neviděl

Radovan Pilch

1. 11. 2024 vstoupil do kin film *Juror #2*, který se však u nás s největší pravděpodobností vůbec neobjeví. Jedná se o nejnovější film 94letého Clint Eastwooda. Distributor filmu, Warner Bros, nevyňaložil jakoukoliv námahu se o filmu vůbec kdekoliv zmínit. Proč? Nevíme. Jediným souborem informací o filmu je trestuhodně ozdrojovaný článek na Wikipedii.

Rozhodl jsem se napsat Clintu Eastwoodovi dopis. Pokud mám někdy psát fanouškovský dopis, bude to teď, nebo nikdy.

Dear Clint Eastwood,

We salute You. We are Your fans from the Czech Republic. Our family - my mom, dad, sister and I - deeply admire Your films.

We were looking forward to Your new film, but we found out that it will not be screened in Czech cinemas, which disappoints us. The distribution information appears to be unclear, and we are unsure about the reasons behind this situation. We would like to express our full support and encouragement for Your film to reach as many viewers as possible, as we firmly believe it deserves the widest audience.

My parents often say that films like Yours are the reason cinema is worth going to. Your work demonstrates that filmmaking is a meaningful profession, because You express themes and stories that really matter.

I am a high school film student, and as a future filmmaker, Your approach is a great inspiration for me - Your work with actors, Your work with mise-en-scène, and how You are able to take a topic and portray it. Your genius lies in how honest You are and how naturally You create movies with themes that resonate with You personally. I deeply appreciate how every one of Your films reflects Your essence and that Your movies contain a spirit and soul. It really saddens me that movies of this kind have been disappearing significantly from cinema distribution in recent years.

I'm keeping my fingers crossed for You and I wish You good health.

Kind regards,

Radovan Pilch, 17 years, Kromeriz, Czech Republic

Přehled letošních filmů, které stojí za to zkouknout:

1. zajímaví režiséři

Beetlejuice Beetlejuice

Tim Burton opět předvádí vyladěnou komediální jízdu. Pořád se něco děje, a to ve ztřeštěném stylu Tima Burtona. Co víc si přát.

Megalopolis

Filmová opera Francise Forda Copoly o střetu anarchie, politiky a snu. Jedná se o velmi pozoruhodný umělecký snímek, který používá prvky filmové řeči naposledy viděné v éře němých filmů.

Juror #2

Film 94letého Clinta Eastwooda o muži, který při noční jízdě z baru srazí srnu. Po půl roce je vybrán jako porotce z lidu k případu vraždy ženy, která byla tehdy sražena na stejné cestě.

2. A24

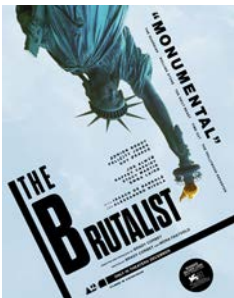
Civil War

Za mě nejlepší film letošního roku. Citlivý příběh válečné fotografky s velice silnými momenty zobrazujícími krutost, která pramení z nás samotných.

Heretic

Dvě dívky šířící křesťanství se zdrží v jednom rodinném domku, když zjistí, že se za nimi zamkly dveře. Hugh Grant v roli hororově děsivého tatínka obdivujícího hádanky.

The Brutalist

Monumentální příběh o židovském architektovi, který přijíždí do Ameriky hledat sám sebe. Film získal Stříbrného lva za nejlepší režii na Benátském filmovém festivalu.

3. nové talenty

Longlegs

Osgood Perkins představuje prostředí křesťanského venkova uprostřed Ameriky a vrhá jej do temného detektivního hororu. Hraje si s kontrastem perfektně čistého a krásně zakomponovaného záběru s hluboce znepokojujícím významem.

Conclave

Vatikánské drama pokládající odvážnou otázku. Má smysl věřit? Edward Berger přináší skvěle odvyprávěnou detektivní zápletku v prostředí voleb nového papeže.

Nosferatu

Remake filmové klasiky a zároveň jediný současný gotický horor v pravém slova smyslu. Robert Eggers si rychle našel svůj styl a postupně ho jen doladuje k dokonalosti.

Blockbuster: Uvedl bych zde i pár letošních blockbusterových filmů, ale nenašel jsem žádný, o kterém bych dokázal psát pozitivně.

Creative Hill College
2025